

УДК 171.72:008(7)

С. Євтушок

СУЧАСНИЙ ДОСВІД СТАНДАРТИЗАЦІЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ БЛАГОДІЙНОСТІ (НА ПРИКЛАДІ США)

Досліджено роль та місце благодійних структур у некомерційному секторі громадянського суспільства. Наведено приклади успішної економічної стратегії благодійних організацій США та регіонального (на прикладі штату Меріленд) досвіду стандартизації благодійності з метою підвищення її якості та відновлення довіри суспільства до благодійних осередків.

Ключові слова: благодійність, державне управління в галузі благодійності, економічний ефект благодійності.

Благодійні установи у розвинених країнах світу є органічною складовою некомерційного сектора громадянського суспільства та істотним елементом розвитку демократичного суспільства. Значну роль вони відіграють і в економіці. У благодійній діяльності економічний інтерес із категорії рушійної сили розвитку суспільства перетворюється на механізм реалізації іншого імперативу – надання рівних можливостей соціально ураженим категоріям населення та тим, хто потрапив у складні життєві обставини.

Зарубіжний досвід свідчить про те, що успішні благодійні та інші некомерційні організації здатні як заробляти кошти для діяльності по суті свого призначення, так і створювати робочі місця, залучати до роботи у благодійних структурах спеціалістів різних галузей. Активна економічна діяльність обумовлює підвищення значимості якісних параметрів у благодійності. Упровадження такого досвіду в Україні, насамперед в умовах, коли держава не в стані самостійно вирішити значні соціальні проблеми, є важливим і актуальним.

Різні аспекти благодійності у вітчизняній науці і практиці досліджували: О. Безпалько, О. Брижовага, Р. Вайнола, І. Грига, М. Дейчаківський, Л. Дума, З. Зайцева, І. Зверева, Н. Заверико, І. Іванова, А. Капська, О. Карпенко, Л. Коваль, Н. Комарова, О. Кузьменко, О. Лисенко, В. Назарук, І. Пінчук, Ф. Ступак, І. Трубавіна, О. Шатохіна, О. Яременко. Вчені активно розробляють питання історії благодійності в Україні та світі, нормативно-правові, організаційні засади некомерційної діяльності та динаміку розвитку законодавства щодо благодійних організацій, досвід меценатства та волонтерського руху. Натомість такій важливій проблематиці, як економічні аспекти розвитку благодійності та стандартизація діяльності благодійних фондів у взаємодії з органами державного управління та підприємницькими структурами приділяється замало уваги.

Мета статті – дослідити приклади економічної ефективності благодійної діяльності та досвід її стандартизації на місцевому рівні (на прикладі США).

Некомерційний сектор США привертає особливу увагу дослідників відповідної тематики як з огляду на динамічну історію свого формування, так і в контексті тих ролі та місця, які він займає в житті суспільства та в економіці, як на загальнодержавному, так і на регіональному рівнях. Той факт, що в некомерційному секторі США працює майже 11,7 млн осіб, що становить 9% від всього працездатного населення Америки, засвідчує,

що в ньому задіяно більше, ніж зайнятих у нерухомості, страхуванні і фінансах разом узятих. Внесок у національний дохід (не валовий) некомерційного сектора станом на 2005 р. дорівнював 6,1%. Такі показники виділяють США з низки країн, де економічна складова діяльності некомерційних структур є істотною та дієвою [1].

У межах некомерційного сектора США досі діє 1,4 млн таких організацій, як музеї, лікарні, приватні школи, релігійні установи, музичні колективи, ТБ і радіостанції, благодійні фонди. Ці організації, повна типологія яких міститься в пункті 3 ст. 501(с) Податкового кодексу США, “діють не на користь своїх членів або засновників, а на благо суспільства в цілому”. З огляду на це, засоби, які вони одержують, звільнені від податків [2]. До них тісно примикають приблизно 140 000 організацій, зареєстрованих відповідно до пункту 4 тієї ж статті, які, на відміну від першої групи, займаються лобізмом і беруть участь у політичній діяльності, а тому кошти, які до них поступають, не звільняються від податків [3].

Для порівняння доцільно зауважити тенденції розвитку благодійних та інших некомерційних структур інших країн світу. На початку 2000-х рр. Університетом Дж. Хопкінса було проведене дослідження діяльності некомерційних структур у 12 країнах: спочатку в 6 країнах – Франції, Німеччині, Угорщині, Італії, Японії й Об'єднаному Королівстві Великобританії, а потім ще в 5 країнах – Бразилії, Єгипті, Гані, Індії та Таїланді. Результати дослідження показали, що в обстежених країнах назагал у благодійності зайнято більше людей і діяльність благодійних фондів менше залежить від пожертвувань, ніж було прийнято думати. Так, у 10 країнах у неприбутковому секторі була зайнята одна людина з 11, що працюють у сфері сервісу. У трьох країнах неурядові організації станом на 80-і рр. ХХ ст. створили 13% робочих місць [4].

На початку ХХІ ст. оплачувана благодійна праця стала формою громадянської активності широких мас населення. Зокрема, канадці присвячують такій роботі у середньому 191 годину на рік, що еквівалентно 578000 місць з повною робочою зайнятістю. В Ірландії майже 33% дорослого населення працюють у некомерційних структурах: загальна кількість часу на діяльність у благодійних організаціях за рік еквівалентна 96454 місцям із повною робочою зайнятістю. У Південній Кореї у 2001 р. 3898564 осіб присвятили волонтерству більше 451 млн годин робочого часу, а економічна вартість такої діяльності перевищила 2 млрд дол. за рік 60% волонтерів Франції регулярно беруть участь у роботі в благодійних структурах, тобто присвячують їй більше 20 годин на місяць [5].

Таким чином, благодійні та інші неприбуткові організації є серйозними працедавцями: у третьому секторі працюють 7 млн осіб в США, 1,4 млн осіб в Японії і по 1 млн осіб у Франції, Німеччині і Великобританії. У середньому це становить 3,4% робочої сили, починаючи з 1% в Угорщині до 7% в США. Серед 7 млн осіб, які працювали в США у некомерційному секторі, кількість зайнятих жінок, що присвячували у середньому 3,4 години на тиждень цьому роду діяльності, у 2002 р. сягала 56 – 62%, а серед чоловіків, які займалися волонтерством 3,6 години на тиждень, – 49%. Оперативні витрати неприбуткових організацій становили у 2001 р. від 1,2% валового національного продукту (далі – ВНП) в Угорщині до 6,3% у США, а в середньому – 3,5% [6].

Приватні пожертвування склали неочікувано невелику частину грошових надходжень неприбуткових організацій – приблизно 10% від загальної суми надходжень: від 20% у США і 19% в Угорщині до 1% в Японії і 4% у Німеччині та Італії. У Росії в 1996 р. ця цифра дорівнювала 2,09% ВНП [7]. 54% дорослого населення США віддають

благодійній роботі приблизно 4 години на тиждень, а у Великобританії – майже 30% населення займаються благодійною роботою від 3-х до 7-ми годин на тиждень [8].

Отже, порівняно з іншими країнами світу економічний ефект діяльності благодійних та інших некомерційних структур відзначається масштабами, стабільністю та активним ростом.

Структура доходів некомерційних організацій США станом на початок другого десятиліття XXI ст. виглядала таким чином:

- членські внески, оплата послуг і робіт – 38%;
- державне фінансування – 31%;
- благодійні внески (приватних осіб, фондів і компаній) – 20%;
- інші доходи (інвестиції тощо) – 11% [9].

Для різного типу організацій переважали різні види доходів:

- *державні кошти* – головне джерело доходу в галузі соціальних послуг (52%);
- *оплати і благодійні внески* – головне джерело доходу освітніх установ (56%);
- *приватні пожертви* – головне джерело підтримки культури і мистецтва (44%), охорони здоров'я (47%), релігійних організацій (95%) [10].

Упродовж десятиліття найбільші показники характерні для 2005 р., адже фінансова криза внесла значні корективи у всі галузі суспільного життя. Загальний обсяг благодійного ринку США у 2005 р. становив 260,28 млрд дол. Ця цифра складалася з:

- приватних пожертв – 199,07 млрд дол., або 76,5%;
- благодійних фондів – 30,00 млрд дол., або 11,5%;
- заповітів – 17,44 млрд дол., або 6,7%;
- внесків комерційних компаній – 13,77 млрд дол., або 5,3%.

Ці 260,28 млрд дол. було розподілено для підтримки:

- релігії – 93,18 млрд дол., або 35,8%;
- освіти – 38,56 млрд дол., або 14,8%;
- охорони здоров'я – 22,54 або млрд дол., 8,7%;
- сфери послуг – 25,36 млрд дол., або 9,7%;
- громадського порядку – 14,03 млрд дол., або 5,4 %;
- культури та мистецтва – 13,51 млрд дол., або 5,2%;
- захисту навколишнього середовища і тварин – 8,86 млрд дол., або 3,4%;
- міжнародних проектів – 6,39 млрд дол., або 2,5%;
- благодійних фондів – 21,79 млрд дол., або 8,3 % [11].

У регіональному контексті на прикладі штату Меріленд, невеликого за територією штату на сході США з населенням — 5,296 млн осіб (19-е місце серед штатів; дані 2000 р.), в динаміці 2007 – 20011 рр. структура некомерційних та благодійних осередків за місією діяльності дещо змінилась, як і динаміка росту внаслідок кризових явищ (табл. 1).

З очевидністю фінансова криза негативно вплинула на регіональний розвиток некомерційного сектора загалом, та на благодійність зокрема. Упродовж 2000 – 2005 рр. кількість організацій, залучених у політичну діяльність, зменшувалась, натомість кількість власне благодійних організацій зростала. Це були переважно невеликі організації, благодійні витрати 73% яких не перевищували 0,5 млн дол. за рік, і тільки 4% з них повідомляли про витрати, що перевищували 10 млн дол. (за даними на 2004 р.) [12].

Важливим питанням благодійного сектора є питання якості благодійної допомоги та стандартів благодійної діяльності. Стандарти благодійності, – етичні кодекси, принципи та процедури, що регламентують благодійну діяльність, – є предметом уваги громадських

активістів та державних діячів, які намагаються визначити, що потрібно розуміти під стандартами, хто повинен їх розробляти, які види благодійності підлягають регламентації, хто і як повинен стежити за дотриманням стандартів та чи можна назагал говорити про стандарти в благодійності чи не є це спроба обмежити свободу тих, хто добровільно допомагає людям.

Таблиця 1

**Структура некомерційних осередків штату Меріленд (США)
в динаміці 2007 – 2011 рр. [13]**

Вид діяльності організації	Частка від загалу, %	2007 – 2011 рр., %
Благодійного, релігійного, освітнього, наукового, літературного, спортивного спрямування, контролю громадської безпеки, захист прав дітей і тварин	73	+1
Громадські благодійні об'єднання щодо організації соціального забезпечення і місцеві асоціації працівників	5,3	- 6
Об'єднання підприємців, торгові палати, управління нерухомого майна	3,7	- 4
Рекреація, розваги, громадські клуби	5,2	н/в
Благодійні товариства спадкоємців, суспільний порядок або асоціації	2,3	н/в
Разом	–	+ 3

Некомерційний сектор США накопичив значний досвід у галузі стандартизації діяльності неурядових та благодійних структур, хоча шляхи до визначення стандартів та їх втілення були досить драматичними. Зокрема, довіря суспільства до некомерційних організацій у середині 90-х рр. XX ст. у США було підірване публічними скандалами, пов'язаними зі зловживаннями та розтратами в благодійних фондах. Порушення етичних норм у благодійних структурах примусило керівництво некомерційного сектора та урядовців звернутися до проблем відповідальності, етики, підзвітності, вирішення яких було покликане відновити довіру суспільства [14].

У 1995 р. Регіональна асоціація некомерційних структур Меріленду (*Maryland Association of Nonprofit Organizations* – MANO), одержавши грант у розмірі 100 тис. дол. США від фонду Ч. Мотта, приступила до розробки стандартів діяльності некомерційних організацій. Окрім повернення довіри суспільства, керівництво асоціації ставило перед собою мету впровадити ефективніші методи управління в некомерційному секторі. Результатом чотирирічної діяльності MANO у цьому напрямку став документ, що одержав назву “Стандарти бездоганності” (*Standards for Excellence*) [15], в якому було визначено 55 стандартів, згрупованих у вісім розділів, застосовуваних рівною мірою для некомерційних організацій різного рівня. Розділи включали, зокрема, такі групи: місія і програма організації, органи управління, конфлікт інтересів, персонал, фінансова та юридична звітність, відкритість та доступність інформації, фандрайзінг, громадські зв'язки.

Місія організації трактувалась як головна відмінність некомерційної організації (далі – НКО) від комерційної, суть якої полягала у відмові від прибутку як мети діяльності. Стандарти вимагали від некомерційних організацій чіткого формулювання місії та діяльності відповідно до неї. Організація повинна була періодично переглядати місію і проводити ревізію своїх проєктів і програм, закривати неефективні або невідповідні місії.

Термін перебування на посту членів ради директорів повинен був бути обмежений, і вони не повинні були одержувати за свою роботу винагороду. Важливість цього положення стала очевидною, коли виконавчий директор фонду United Way America В. Арамоні, який обіймав свою посаду впродовж 22 років, в середині 90-х рр. XX ст. був засуджений за різні порушення до семи років позбавлення волі [16].

Відповідно до вироблених стандартів некомерційні організації повинні були розробити і затвердити комплекс заходів щодо запобігання конфлікту інтересів, щоб при ухваленні рішень про фінансування програм була забезпечена об'єктивність і неупередженість.

Стандарти стали вичерпним керівним документом із упровадження законних, етично вивірених і ефективних механізмів діяльності. Некомерційні організації отримали можливість добровільно пройти сертифікацію і одержати так званий Знак бездоганності (Seal Excellence), який засвідчував, що організація повністю відповідає стандартам. Процес сертифікації полягав у ретельній перевірці діяльності некомерційних організацій і тривав від декількох тижнів до року. Організація, що пройшла сертифікацію, отримувала право ставити Знак бездоганності на своїх документах і публічних інформаційних матеріалах [17].

На всіх етапах сертифікації MANO надавала підтримку некомерційним організаціям, зокрема необхідні інформаційні матеріали, проводила тренінги і консультації. За рік, що пройшов з моменту запуску програми сертифікації, MANO розповсюдила серед некомерційних організацій більше 11 500 копій стандартів і провела майже 230 тренінгів.

Запуск програми некомерційне співтовариство штату зустріло з великим ентузіазмом, проте пройти сертифікацію і одержати Знак бездоганності виявилось непросто. Від 1998 р. це вдалося не більше ніж 100 організаціям Меріленда й інших штатів [18]. MANO продовжує пильно стежити за їх діяльністю й на сьогодні. Вона залишає за собою право у разі серйозних порушень відкликати Знак бездоганності, а його володарі повинні кожні три роки проходити чергову сертифікацію. Дослідження, проведене в штаті Меріленд у 2002 р., показало, що порівняно з 1999 р., робота значної кількості організацій стала ефективнішою [19].

Досвід Меріленда успішно застосовують асоціації НКО інших штатів, пристосовуючи стандарти до місцевих умов і законодавчих норм. У 2001 р. виникло партнерство асоціацій НКО п'яти штатів: Огайо, Луїзіана, Пенсільванія, Джорджія та Північна Кароліна [20]. За декілька років стандарти були успішно впроваджені в кожному з них, до того ж в Огайо, Луїзіані та Пенсільванії – разом із сертифікацією (The Georgia Center for Nonprofits, Louisiana Association Nonprofit Organizations, North Carolina Center for Nonprofits, Pennsylvania Association Nonprofit Organizations, Ohio Association Nonprofit Organizations).

Від 2004 р. MANO намагається вивести стандарти на загальнонаціональний рівень. З цією метою було засновано Інститут стандартів бездоганності [21], що успішно функціонує, надаючи благодійним структурам можливість пройти сертифікацію та забезпечуючи їм інформаційну підтримку у всіх регіонах, що приєдналися до програми. Інститут також готує консультантів, які володіють ліцензією і станом на 2011 р. працюють у 14 штатах. Програма ще не стала загальнонаціональною та сертифікацію пройшли не всі організації, але її позитивний вплив на некомерційний сектор важко переоцінити: вона сприяє упровадженню сучасних методів управління, оновленню системи звітності,

впорядкуванню процедур, підвищує якість реалізовуваних проектів. Це, своєю чергою, зміцнило довіру донорів до НКО, що пройшли сертифікацію й заслуговують на відповідне фінансування. Інститут стандартів бездоганності періодично зацікавлює своєю роботою такі видання, як “Вашингтон пост”, “Балтімор сан”, “Уолл-стріт джорнал”.

У червні 2004 р. Комітет з фінансів американського сенату виступив з пропозиціями щодо реформування некомерційного сектора США. У підсумковому документі Стандарти були названі зразком, гідним наслідування [22]. Як наслідок, престиж MANO й інших асоціацій, що беруть участь у поширенні стандартів, неухильно зростає. Наприклад, на першому етапі кількість членів Асоціації Меріленда збільшилася з 900 організацій у 1999 р. до 1 550 організацій у 2005 р. Надалі щорічно Maryland Nonprofits публікує звіти щодо достатньо динамічного зростання кількості НКО попри кризовий період 2008 – 2010 рр. Так, порівняно з 2010 р., кількість НКО в 2011 р. зросла на 1726 нових організацій, що становить 7% щорічного приросту. При цьому більшість (68%) складають невеликі організації зі щорічним оборотом 25000 дол. Упродовж 5-ти років, від 2006 до 2010 рр. кількість НКО всіх розмірів із загальним оборотом понад 5 млн дол. виріс на 9% у 2010 р. та на 27% у динаміці п’яти років. Окрім того, 782 великі некомерційні організації започатковані в країні [23].

Благодійні осередки визначають свою місію переважно в галузі громадської безпеки, зайнятості, забезпечення продовольством та продуктами першої необхідності, надання поселення та притулку, рекреації та молодіжної проблематики. НКО з місією надання соціальних послуг становлять найвищу норму приросту – 31%. Освіта має друге місце щодо темпів приросту – 26%. Найменша норма приросту (2%) – серед НКО, що зосереджуються на проблемах оточуючого середовища та проблемах тварин. 36% всіх організацій мають оборот понад 1 млн дол. [24].

Показовим є аналіз щодо некомерційної зайнятості в місті Балтімор, найбільшому місті в США, штат Меріленд, з населенням 620 960 мешканців станом на 2010 р., та в округах Балтімор, з населенням становить 8,4 млн мешканців. Для означеного регіону характерна сервіс-орієнтована економіка. За даними MANO, в Балтіморі 26% всіх робочих місць в місті та 21% всіх робочих місць в округах належать некомерційним організаціям. Округи штату, які мають найбільший приріст в НКО в 2004 – 2009 рр., – це Дорчестер (42%) і Ворчестер (35%).

Дані про середню заробітну плату 235-ти працівників благодійних та інших некомерційних організацій в м. Балтімор станом на серпень 2010 р. (табл. 2) [25]:

Таблиця 2

Середня заробітна плата працівників некомерційних організацій м. Балтімор

Посада	Середня заробітна плата
Директор/ Депутати/Колеги	59384
Директор зі зв’язків з громадськістю	58000
Диспетчер Програми	45430

Таким чином, благодійні та інші некомерційні структури є потужною складовою економіки штату.

Основна проблема полягає в тому, що упровадження Стандартів в загальнонаціональному масштабі вимагає значних матеріальних засобів. Упродовж періоду 1996 – 2011 рр. Асоціація Меріленду витратила на фінансування програми більше

0,5 млн дол. Поширення Програми на інші штати стало можливим завдяки грантам фонду Карнегі (Carnegie Corporation) і Атлантик Філантропіз (Atlantic Philanthropies), які склали більше 1 млн дол. Коли фонди припинили фінансування, MANO довелося ввести для своїх партнерів ліцензійну платню (15 – 20 тис. дол. на рік), що певною мірою повпливало на динаміку. На самоокуповування Програмі вийти не вдалося, хоча в 2005 р. MANO одержала від Фонду Форда на ці цілі грант, а отже, перетворення програми в загальнонаціональний проект є цілком реальним.

Окрім фінансових проблем, просуванню програми заважає те, що процедура сертифікації дуже складна для більшості некомерційних організацій, які вважають, що Програма зміцнює довіру громадськості не до всього некомерційного сектора, а тільки до організацій, що пройшли сертифікацію. Наприклад, ряд грантодавців Меріленда відмовляється співпрацювати з НКО, які не мають Знаку бездоганності. Втім, число таких НКО неухильно скорочується і проблема поступово втрачає свою актуальність, а робота над упровадженням стандартів продовжується.

Благодійність у США складає істотну частину некомерційного сектора та відрізняється різноманітністю: незалежні благодійні фонди, сімейні та корпоративні благодійні програми тощо. Розробити єдиний стандарт, що рівною мірою підходить би для всіх, неможливо. Тому різні типи організацій створюють свої власні документи, в яких детально розроблені стандарти фондів. Серед них найбільш повними та доцільними є стандарти місцевого благодійного співтовариства.

Фонд місцевого співтовариства – це автономна, звільнена від податків некомерційна благодійна організація. Її довготермінова місія полягає у цілеспрямованому залученні засобів від різних донорів і використанні їх для широкої благодійної підтримки мешканців певного регіону, як правило, не більше штату. Рада фондів місцевих співтовариств штату Мічіган завершила роботу з розробки стандартів у 1999 р., дещо пізніше з ініціативою створення єдиних стандартів виступила загальнонаціональна Рада благодійних фондів. У 2000 р. проект стандартів був прийнятий на загальній конференції представників фондів.

Основною метою розробників стандартів бездоганності було відновлення довіри суспільства до некомерційного сектора загалом, тоді як Рада благодійних фондів штату Мічіган і Загальнонаціональна рада вбачали своє завдання в тому, щоб виділити благодійні фонди місцевих співтовариств із загальної маси некомерційних організацій і зробити їх впізнаваними, підвищити їх конкурентоспроможність у благодійному сегменті некомерційного сектора. Щоб потенційні жертводавці могли ухвалювати зважене рішення про фінансування фондів місцевих співтовариств, вони, як мінімум, повинні розуміти, що це за фонди і чим вони відрізняються від інших благодійних організацій.

Отже, національні стандарти благодійності почали створювати з метою підвищення професіоналізму й ефективності благодійних фондів місцевих співтовариств. Як і стандарти бездоганності, національні стандарти благодійності дають докладні рекомендації, що стосуються місії фонду, його організаційної структури, процедур, функцій органів управління, поведінки співробітників тощо. Зокрема, керівництво фонду не повинне залежати або перебувати під контролем іншої некомерційної організації, корпорації або окремої сім'ї, а члени органів управління фондів не повинні одержувати за свою працю винагороду.

При Раді благодійних фондів працюють декілька комітетів, які допомагають організаціям упроваджувати стандарти у свою діяльність. Зокрема, розроблена трирівнева процедура підтвердження відповідності стандартам; удосконалюється

методологія застосування стандартів, що дає змогу максимально враховувати специфіку певної організації при їх упровадженні: для 44-х стандартів розроблено більше 150-ти методик. Постійно поповнюється база даних про досвід фондів, що успішно застосовують стандарти [26].

Водночас благодійні фонди не зобов'язані дотримуватися стандартів, тому їх необхідно до цього стимулювати. Наприклад, після ухвалення стандартів Рада фондів штату Мічіган провела масштабну маркетингову кампанію з метою підвищення впізнаваності фондів місцевих співтовариств. Був створений єдиний веб-сайт [27], у ключових регіональних та місцевих виданнях були розміщені рекламні оголошення тощо. Брати участь в цій кампанії могли лише організації, що підтвердили відповідність стандартам.

Національні стандарти успішно застосовують і великі потужні фонди, такі як Фонд місцевого співтовариства штату Каліфорнія, і невеликі, що діють в межах округу або навіть міста, хоча у них менше ресурсів у матеріальному та кадровому аспектах.

У США діє Незалежна консалтингова фірма BBB Wise Giving Alliance, яка спеціалізується на наданні донорам вичерпної інформації про НКО, що претендують на гранти і пожертвування. Ця організація розробила свої стандарти відповідальності некомерційних організацій (Standards for Charity Accountability) [28], які призначені, насамперед, для донорів, які використовують їх як своєрідний вимірювальний інструмент при оцінці грантоотримувачів.

Благодійні організації можуть подати заявку і підтвердити відповідність стандартам, які охоплюють такі галузі [29]: управління благодійних структур і контроль за її діяльністю, оцінка ефективності, фінанси, фандрайзінг та інформаційні ресурси, та практично співпадають зі стандартами бездоганності MANO. Це свідчить про їх актуальність не тільки на регіональному та місцевому рівнях, а й на загальнонаціональному та міжнародному.

Висновки

Досвід ролі та місця благодійних структур у суспільному житті та економіці США свідчить про активну позицію органів державного управління у цій галузі, про ефективну взаємодію органів влади, місцевого самоврядування щодо стимулювання діяльності благодійних структур, участі органів державного управління в удосконаленні їх організаційної діяльності та підвищенні якості роботи з населенням. Розробка та впровадження розумних стандартів благодійної діяльності позбавить українські благодійні фонди від багатьох проблем, із якими довелося зіткнутися американським благодійним організаціям. Стандарти потрібні, насамперед, самим благодійним структурам, оскільки допомагають вести роботу на високому професійному рівні та сприяють підвищенню довіри до благодійності з боку суспільства.

Література

1. Wise Giving Alliance [Electronic resource]. — Access mode : www.give.org.
2. Волонтерство як ресурс соціальної роботи у громаді [Текст] : зб. стат. — К. : Християнський Дитячий Фонд, 2006. — 96 с.
3. Податкова система США // Податкова система [Текст] : навч. посіб. / Лютий І. О., Демиденко Л. М., Романюк М. В. [та ін.] ; за ред. І. О. Лютого. — К. : Центр учбової літератури, 2009. — 456 с.
4. Социальная работа: теория и практика [Текст] : учеб. пособ. / отв. ред. д. и. н., проф. Е. И. Холостова, д. и. н., проф. А. С. Сорвина. — М. : ИНФРА-М, 2002. — С. 107.
5. Волонтерство як ресурс соціальної роботи у громаді... — 96 с.

6. Соціальна робота... — 427 с.
7. Там же. — С. 107.
8. Волонтерство як ресурс соціальної роботи у громаді... — 96 с.
9. Горчакова Е. К доверию через стандарты / Е. Горчакова // Отечественные записки [Текст]. — 2006. — № 4 (30). — С. 94—97.
10. Там же. — С. 95.
11. Там же. — С. 96.
12. Maryland Certified Public Manager Program [Electronic resource]. — Access mode : www.marylandnonprofits.org.
13. Ibid.
14. Ibid.
15. Parks and People Foundation. Profiles In Excellence [Electronic resource]. — Access mode : www.nonprofitsyoucantrust.org.
16. Ibid.
17. The Standards for Excellence Code [Electronic resource]... — Access mode : www.standardsforexcellence.org
18. To support needed and desired Oak Park community programs and projects by acting as a governing body and tax-exempt umbrella for community groups and donor-defined fund [Electronic resource]... — Access mode : www.oakparkfoundation.org.
19. Maryland Certified Public Manager Program...
20. Philanthropy: voluntary action for public good [Text] / Robert L. Payton. — N.-Y. : American Council on Education/Macmillan Pub. Co. ; London : Collier Macmillan Publishers, 1998. — 422 с.
21. Wise Giving Alliance...
22. Maryland Certified Public Manager Program...
23. Ibid.
24. Ibid.
25. Ibid.
26. Parks and People Foundation. Profiles In Excellence...
27. Ibid.
28. Ibid.
29. Ibid.

S. Yevtushok

CURRENT EXPERIENCE OF REGIONAL CHARITY STANDARDIZATION IN THE USA

The role and place of charities in the noncommercial sector of civil society are explored. The examples of successful economic strategy of charity organizations of the USA and regional experience of standardization of charity (on the example of the state Maryland) with the purpose to increase its quality and the renewal of trust of society to the charity cells are given.

Key words: charity, state administration of charity organizations, economic effect of charity.